СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Р[illegible] 181. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 23-го ВЕРЕСНЯ 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, SEPTEMBER 23, 1986 — No. 181. VOL. XCIII.

П[illegible] ТРЕТІЙ ТОМ ПРО НАРОДОВБИВСТВО

Олбані, Н. Й. (В.Л.). — Третій том, який майже в цілості складається з матеріялів про Великий голод в Україні і про порушення релігійних, національних і людських прав в Україні, вже появився.

Ця книжка — учительський посібник є частиною навчальної програми в стейті Ню Йорк про народовбивство-ґеноцид. Подібно, як дві попередні книжки, третій том вийшов тиражем 25,000 і його висилатимуть до всіх середніх шкіл стейту Ню Йорк протягом вересня — жовтня цього року.

Поява третього тому завершила інтенсивні зусилля групи українських активістів при великій і подиву гідній підтримці української громади і деяких організацій.

Автором і збирачем матеріялів української частини третього тому є Володимир Літинський, який є учителем в середній школі в Трой, Н. Й.

Третій том є великого формату і складається із 165 сторінок, з того українська частина займає 142 сторінки. Двадцять три сторінки присвячено ґеноцидові в Камбоджі. Українська частина складається з двох розділів. Перша частина є в цілості присвячена Великому голодові. Крім вступних заввag, ця частина включає дві мапи України, короткий історичний огляд, статистичні табелі, статті і багато матеріялів, писаних очевидцями тієї трагедії. В першому розділі є також кілька ілюстрацій, пояснення деяких термінів і велика частина, яка вказує як західня ліва преса свідомо затаювала цю трагедію.

Друга частина охоплює матеріяли про порушення релігійних, національних і людських прав в Україні. В тій частині багато місця є присвячено новітній історії і переслідуванням Української Православної, Католицької і інших Церков. Велику частину присвячено біографіям визначних дисидентів як Ю. Шухевич, В. Стус, М. Руденко, Г. Михайленко і інші. При кінці є велика бібліографія.

Той факт, що Великий голод і сучасні події в Україні включено в незобов'язуючу навчальну програму великого і впливового стейту треба уважати великим успіхом всіх українців. Мала група активістів мусіла протягом довгого часу поборювати великі перешкоди і вживати різних, часом дуже оригінальних методів, щоб допровадити діло до успішного кінця. Поява третьої книжки про голокост — це доказ, що добре планована, вперта і послідовна робота дасть позитивні наслідки.

Хоч Відділ освіти стейту Ню Йорк рекомендує вчити про голокост-народовбивство у 10-их клясах середніх шкіл, він не має права наказувати своїм шкільним дистриктам. Тому українські громади в стейті Ню Йорк повинні робити всі можливі заходи через свої шкільні ради і шкільні власті щоб школи в їхніх околицях включили бодай частину матеріялів з третього тому в своїх навчальних програмах.

Книжку можна отримати, виготовляючи чеки на New York State Education Department. Ціна 2.50 дол., учителі суспільних наук можуть отримати її даром. Заповнення слати до: Publications Sales Desk, Room 164. Education Building Annex, Albany, N.Y. 12234.

За всіми іншими інформаціями слід писати або телефонувати вечером до: Walter Litynsky, Rd. 5 — Box 6, Troy, N. Y. 12180; tel.: (518) 283-4876.

На Союзівці відбудуться Загальні збори УСЦАК

Нюарк, Н.Дж. (от). — Згідно з повідомленням Управи Української Спортової Централі Америки і Канади, чергові дворічні Загальні збори цієї організації відбудуться в суботу, 1-го листопада ц.р. в год. 1:30 по полудні на Союзівці.

Спортові товариства, клюби і активні спортові гуртки, секції, молодечих організацій, що є дійсними членами УСЦАК, висилають на Загальні збори УСЦАК по три делеґати, які мають право голосувати і бути вибраними до Управи Централі. Для делеґатів, що бажатимуть перебувати на Союзівці до неділі, управа оселі встановила знижкову ціну за нічліг і харчування.

Замовлення треба слати безпосередньо на адресу Союзівки: Soyuzivka, Ukrainian National Ass'n Estate Fordmore Rd., Kerhonkson, N. Y. 12446; tel.: (914)626-5641.

Чільні діячі зголосили участь у Вашінґтонській конференції

Вашінґтон. — Ряд чільних політичних діячів погодились виступити на Конференції ефективного керівництва, що її влаштовує Вашінґтонська Група українських професіоналістів 17-го — 19-го жовтня ц.р.

Проф. Збіґнєв Бжезінскі, колишній президентський дорадник, а тепер радник Центру стратеґічних і міжнародних студій у Вашінґтоні і професор Колюмбійського університету, виступить з доповіддю під час полуденка в суботу, 18-го жовтня. Того ж дня на пленарній сесії виступить амбасадор Майкл Новак, який очолює американські делеґації на конференціях у справах прав людини.

У конференційних сесіях окремих зацікавлень братимуть участь Джеймс Кілпатрик, редактор журналу „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт"; Крис Ґерстен, директор Крайової жидівської коаліції; Рід Ирвайн, голова організації „Точність в медії"; Вілліям Рінґл, редактор газетного концерну Ґанетт; і Марі Ен Ріккен, голова Коаліції у справах справедливости і безпеки.

Крім них учасниками панелів будуть українські активісти і спеціялісти в галузях зв'язків з державними діячами і пресою, користування компюторами, ефективного керівництва і збирання фондів.

Конференція відбудеться в готелі Капітал Гілтон у Вашінґтоні (ріг вулиць 16 і К, північний захід). В суботу увечорі, 18-го жовтня, в тому ж готелі відбудеться бенкет і баль, дохід з яких призначений на стипендійний фонд Вашінґтонської Групи.

У п'ятницю, 17-го жовтня, Вашінґтонська Група влаштовує товариську зустріч для відзначення своєї другої річниці. В неділю, 19-го жовтня, учасники конференції запрошені на спільний полуденок в залі парафії Пресвятої Родини і на відвідини туристичних місць у Вашінґтоні.

Докладніші інформації про конференцію та список готелів і ціни кімнат можна придбати, пишучи на адресу: The Washington Group, P.O.Box 11248, Washington, D.C. 20008.

Дезертир перебуває у концтаборі

Франкфурт, Західня Німеччина. — Покликуючись на групу Міжнародна асоціяція на захист прав людини, аґентство Ассошіейтед Пресс повідомило, що 22-річний Ніколай Рижков, совєтський вояк, який дезертирував з Афганістану і жив деякий час в З'єднаних Стейтах Америки, був засуджений після повернення в Совєтський Союз на 12 років таборів праці. Його судили як зрадника батьківщини.

Н. Рижков відбуває покарання в концентраційному таборі для політичних в'язнів у Барашеві в Мордовії.

Будучи в Афганістані, Н. Рижков дезертирував зі совєтських окупаційних військ в червні 1983 року. В З'єднаних Стейтах Америки він жив до січня 1985 року, а тоді забажав повернутися до Совєтського Союзу. В той час совєтське пресове аґентство ТАСС повідомило, що він прийняв це рішення добровільно.

Міжнародна асоціяція на захист прав людини повідомила, що Анатолій Добринін, який був у 1985 році амбасадором СССР у Вашінґтоні, особисто запевнив Рижкова в тому, що він не буде покараний.

ШКІЛКА В НЮ БРАНЗВИК

Ню Бранзвик, Н. Дж. — 4-ий Відділ Союзу Українок Америки подає до відома, що розпочинає шкілку для дітей передшкільного віку. Кляси відбуватимуться щосуботи, від год. 10-ої ранку до 12-ої полудня тут в церковній залі, при Лівінґстон авеню. Перший день науки буде в суботу, 27-го вересня ц.р., Реєстрація від год. 9:30 ранку.

Починаються курси в Українському Музеї в Ню Йорку

Ню Йорк. — Курс техніки дереворізьби, вживаної в українському народному мистецтві, для дорослих і дітей від 12 років, початківців і курсантів з деяким досвідом у різьбарстві, починається в Українському Музеї в суботу, 4-го жовтня. Заняття відбуватимуться щосуботи від год. 1-ої до 4-ої по полудні. Плата за навчання: дорослі — 55 дол. пенсіонери і студенти віком від 16 років — 50 дол., діти від 12 до 16 років — безплатно, члени Музею дістають знижку 15%. Вартість матеріялів включена в плату за навчання. Курс триватиме до 13-го грудня.

Курс вишивання відбудеться від 25-го жовтня до 20-го грудня. Вісім зайнять, на яких початківці можуть навчитися вишивати, а досвідчені вишивальниці — вдосконалити своє уміння вишивати. Курсанти ознайомляться з історією української вишивки. Курс для дорослих і дітей віком від 10 років. Зайняття відбуватимуться щосуботи від год. 1-ої до 3:30 по полудні. Плата за навчання: дорослі — 45 дол., пенсіонери і студенти віком від 16 років — 40 дол., діти від 10 до 16 років — безплатно, члени Музею дістають знижку 15%. Вартість матеріялів включена в плату за навчання.

Курс вироблення ґерданів відбудеться від 1-го до 22-го листопада. Чотири зайняття, по дві з половиною години кожне, на яких дорослі і діти від 12 років будуть учити робити ґердани („силянки"). Ці традиційні нашийні прикраси з дрібних намистин носять з українськими народними одягом в різних районах України. Час зайнять щосуботи від год. 1-ої до 3:30 по

(Закінчення на стор. 3)

ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ



Під час зустрічі Комітету Гарвардського Проєкту (зліва): інж. Іван Хамуляк, інж. Ярослав Біґун, проф. Мирослав Лабунька, інж. Олександер Пришляк, д-р Степан Ворох, Владика Михайло Гринчишин, Володимир Ворох, Богдан Робак, проф. Василь Калинович, Володимир Баранецький.

Нюарк, Н.Дж. (С.В.). — Комітет Тисячоліття Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт відбув наради у вакаційному часі на „Верховині", оселі УБСоюзу, на яких обговорювано посилення праці для термінового здійснення публікації наукової документації до Хрищення України.

У нарадах взяв участь гість з Франції, Владика Михайло Гринчишин, ЧНІ. Звітували за два місяці пророблені праці голови поодиноких референтур, а голова комітету д-р Степан Ворох, крім звітування, поінформував присутніх про те, що проф. Омелян Пріцак, директор Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, повернувшись з однорічної наукової відпустки до керми УНІГУ, присвячує максимум часу підготові нау-

(Закінчення на стор. 3)

„ВИДВОРЕНІ" ПРАЦІВНИКИ МІСІЇ Є АҐЕНТАМИ КҐБ

Вашінґтон. — Офіційні особи Адміністрації президента Роналда Реґена заявили, що „видворені" 25 совєтських дипломатів і представників місії до Організації Об'єднаних Націй, мусять покинути З'єднані Стейти Америки тому, що вони є на списку американської розвідки як аґенти КҐБ, які крім своєї щоденної праці займалися шпигунською роботою.

Речники Білого Дому, інформуючи представників засобів масової інформації про екзекутивне зарядження в тій справі заявили, що осунення тієї 25-ки совєтських аґентів є конечним з огляду на безпеку ЗСА. Очевидно, вони для Совєтського Союзу були цінними, бо вони творили одно з важливих шпигунських гнізд на території ЗСА.

Генеральний секретар ОН Гавіє Перез де-Куеяр пробував нагадати Урядові ЗСА, що він порушує певні точки договору, які реґулюють і забезпечують свободу рухів дипломатів і працівників місій до тієї міжнародної організації і ставив під сумніст леґальність Адміністрації у справі „видворення" такої великої групи працівників совєтської місії. Але амбасадор ЗСА до ОН Вернон Волтерс вияснив Куеярові в чому справа і показав йому достовірні докази про заанґажованість совєтських „дипломатів" у шпигунську роботу, яка в ніякому разі не є співмірною з виконуванням їхньої дипломатичної чи іншої праці при ОН.

Совєтські представники, а зокрема амбасадор СССР до ОН Александер М. Бєлоноґов, намагалися пояснювати закордонним дипломатам і журналістам, що це, мовляв, американці мстяться за свого журналіста Ніколаса Данілова, який, згідно з доказами совєтської прокуратури, займався шпигунством і тепер знаходиться під опікою амбасадора ЗСА Артура Гартмана в Москві, без права виїзду з СССР. Представники Білого Дому навпаки, пояснили, що екзекутивне зарядження Президента не має нічого спільного зі справою Данілова. Скоріше його можна пов'язувати з ранішим бажанням Вашінґтону, щоб СССР значно зменшив свій персонал в місії, який переходить всякі міри. Амбасадор А. Бєлоноґов відмітив, що Уряд ЗСА не потребував вдаватися до драстичного потягнення, бо місія і так зменшила свій персонал до 218 осіб.

Речник Білого Дому натякав, що деякі із 25-ох призначених на „видворення" працівників місії, займалися вербуванням американських громадян до шпигунської праці в користь Совєтського Союзу — за гроші чи по лінії симпатій молодих людей лівих поглядів до СССР.

А Бєлоноґов передбачає, що уряд СССР може застосувати відплатні акції проти американських дипломатів і журналістів в Москві, якщо екзекутивне зарядження Вашінґтону не буде відкликане. Президент Р. Реґен, ведучи передвиборчу кампанію в користь республіканських кандидатів в Алабамі заявив кореспондентам, що „ми завжди готові на несподіванки".

ДЖ. ШУЛЦ ЗАДОВОЛЕНИЙ ПЕРЕГОВОРАМИ З Е. ШЕВАРДНАДЗЕ

Вашінґтон. — Державний секретар ЗСА Джордж Шулц заявив кореспондентам під час дворазової з ними зустрічі в суботу й неділю, 20-го і 21-го вересня ц.р., що він в основному задоволений переговорами з міністром закордонних справ СССР Едуардом Шеварднадзе і його помічниками. Якщо б не було проблеми Ніколаса Данілова, американського журналіста, кореспондента журналу „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", якого, як відомо, арештували аґенти КҐБ в Москві, а совєтська прокуратура обвинуватила його у шпигунстві на користь З'єднаних Стейтів Америки, то не виключно, що обидві сторони розпочали б були розмови про встановлення дати другої вершинної конференції між президентом Роналдом Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим ще в цьому році.

Дж. Шулц задоволений також заявою Е. Шеварднадзе, що справу Н. Данілова і совєтського громадянина й службовця в Організації Об'єднаних Націй Ґеннадія Захарова, якого ФБІ переловило на „гарячій" шпигунській роботі, можна буде розв'язати під час неформальних зустрічей американських і совєтських представників в Ню Йорку, які прибули до цього міста для участи в сесії Генеральної асамблеї ОН.

В тому самому часі коли американські офіційні особи і кореспонденти мали змогу насолоджуватись постійно усміхненим Шеварднадзе, Ґеннадій І. Ґерасімов речник міністерства закордонних справ, заявив кореспондентам в Москві, що справа Н. Данілова не повинна бути перешкодою для підготови і проведення чергової зустрічі між лідерами ЗСА і СССР, по можливості ще при кінці місяця листопада, тобто вже після виборів в ЗСА. „Він є обвинувачений у шпигунстві, зловлений на шпигунській роботі, і за це він повинен відповісти перед совєтським судом". Ґерасімов при тому додав, що уряд СССР не хоче, очевидно, щоб проблема Данілова стояла на перешкоді відновлення приязної співпраці із ЗСА, і він не бачить потреби заагострення цієї справи, розпалення антагонізму чи пропагандивної війни і тому надіється, що обидві справи — Н. Данілова і Ґ. Захарова — треба якось полагодити якнайскорше.

Офіційні представники Адміністрації президента Р. Реґена і політичні спостерігачі, а головно спеціялісти від підсовєтської проблематики заявили тут у Вашінґтоні і в деяких західньоевропейських державах, що заява Ґ. Ґерасімова, на їх думку, іде по лінії тактики Е. Шеварднадзе. Вони роблять надію на звільнення Н. Данілова, вказують на розв'язку тієї справи, але її не розв'язують і не дають дозволу для американського кореспондента покинути СССР.

Після дводенних розмов речники Державного департаменту не виключають черговиx зустрічей Шулца з Шеварднадзе, бо, як виглядає із заяви обидвох сторін, ЗСА і СССР хотіли б розв'язати проблему Данілова і Захарова ще в цьому тижні.

Вміжчасі поширились ще цілком непідтверджені чутки, що 25 совєтських дипломатів і працівників місії до ОН покинули територію ЗСА і відлетіли літаком Аерофлот в неділю, 21-го вересня по полудні в Москву. Офіційного повідомлення в тій справі з Державного департаменту не було.

У СВІТІ

НЕВІДОМИЙ ВБИВНИК застрелив на вулиці Бейруту французького військового аташе в Ливані полковника Крістіяна Ґотієррі, вистріливши три рази в голову з автоматичної пістолі, коли автомобіль французького військовика зупинився на червоному світлі. Ливанські поліціянти, з допомогою сирійських вояків, почали погоню за вбивником, але він зумів втечи.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР французького уряду і посадник Парижу Жак Ширак заповів боротьбу з тероризмом і обіцяв французам, що у випадку викриття терористів і їхніх спомагачів, Франція буде діяти дуже рішучо, навіть тоді, як прийдеться вжити мілітарні сили. Французькі урядові особи призналися однак, що досі їм не вдалося зібрати достанньої кількости інформації про діяльність терористичних груп у Франції і їхніх спонзорів.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА напружені відносини між З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом, Адміністрація президента Роналда Реґена є готова розглянути уважно і евентуально прийняти совєтську пропозицію про зменшення числа ракет і атомових головок середнього засягу, стаціонованих в Европі по обидвох сторонах Залізної заслони. Дотепер Вашінґтон погоджувався на зменшення, але настоював, щоб обидві сторони погодилися на 420 ракет типу Першінґ 2 і крилаті, чи совєтські СС-20. Якщо б дійшло до порозуміння в цій справі, а в Женеві до погодженoсти на зменшення стратеґічних нуклеарних ракет далекого засягу, то це бувби великий крок вперед до роззброєння, чи зглядно зменшення наступної зброї, яка становить найбільшу загрозу для світу, — кажуть військові спостерігачі.

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА, звявши до уваги вимогу Західньої Німеччини, перевірятиме на летовищі Шененфельд у східній частині Берліну усіх пасажирів, щоб таким способом зупинити хвилю масового напливу нелеґальнихініґрантів, які після короткого перебування у Східній Німеччині, переходять на чорно кордони до інших західньоевропейських держав і там просять політичного азилю, або права перебування. Еміґранти в більшості прибувають з Індії, Банґлядешу, Таїлянду, Пакістану та багатьох інших країн.

СОВЄТСЬКИЙ АМБАСАДОР до Італії Ніколай М. Лунков, прибувши з Москви до Риму, таки того самого дня зголосився в бюрі прем'єр-міністра Беттіно Краксі і вимагав розмови з прем'єром. Він повідомив Краксі, що з огляду на ситуацію, яка заіснувала на міжнародному відтинку і напруження у відносинах між СССР і ЗСА, генеральний секретар ЦК УПСС Міхаїл Ґорбачов, який мав заповіджену візиту до Італії на 15-го жовтня ц.р., не прибуде до Риму. Візиту, заявив амбасадор Кунков, треба пересунути на пізніший час. Повідомлення совєтського амбасадора викликало невдоволення в Італії, яка, однак не може змінити ситуації. Щоб злагіднити атмосферу, Лунков додав, що совєтський лідер тепер дуже зайнятий підготовою до наради Центрального Комітету КПСС, запланованого на листопад.

ПРЕДСТАВНИК міністерства закордонних справ СССР відчитав заяву для кореспондентів, що минулого місяця дійсно експльодувала совєтська ракета далекого засягу під час лету, але він відмовився подати подробиці цього трагічного випадку, який припинив на певний час випробування того типу ракет. Відповідаючи на запитання кореспондентів, речник міністерства Боріс Д. Пядешев заявив, що „я можу тільки підтвердити, що такий випадок мав місце під час випробування ракети". Раніше Совєтський Союз не подавав до загального відома жадних інформацій, тимбільше інформацій про військові справи.

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ в Ню Орлінсі, Ла., з підтримкою конґресмена Генсона Мура, який висунув свою кандидатуру до Сенату, президент Роналд Реґен обвинуватив у поганому економічному становищі стейту Луїзіяна політиків-демократів. „Ми, — сказав Президент про республіканців, — поставили Америку на рейки прогресу. Настав час покінчити з однопартійною системою в цьому стейті і поставити Луїзіяну на рейки проґресу". Цим виступом Президент почав пляновані поїздки по країні. До виборів 4-го листопада він побуває в 26 стейтах, де підтримає республіканців — кандидатів до Сенату. „Майбутні вибори, — сказав Р. Реґен в Ню Орлінсі, — будуть критичними. Або ми будемо продовжувати рухатися вперед в останні два роки мого президентства, або будемо відкинені назад".

БЕЙРУТСЬКА ГАЗЕТА „Нагар" надрукувала заяву терористичної групи „Комітет солідарности з арабськими і близькосхідніми політв'язнями", в якій попереджає З'єднані Стейти Америки і американських громадян: „Незабаром ми зустрінемося з вами, ми познайомимося з вашими великими стейтами, вашими містами, вашими хмародерами, вашою Статуєю Свободи. Ми не чекаємо, що ви прийдете до нас, але ваші вулиці незабаром побачать нас". Коли газета надрукувала цю заяву, амбасада ЗСА в Каїрі попередила американських громадян, що терористи підготовлюються до вбивства дипломатів ЗСА в Єгипті і взагалі американських громадян. „Ми, — сказано в попередженні американської амбасади, — отримали інформації з надійних джерел про екстремістську групу, яка задумує акції".

ВИСТУПАЮЧИ У Вашінґтоні з приводу 199-ої річниці прийняття Конституції З'єднаних Стейтів, євангелистський пастор Пет Робертсон заявив, що він буде намагатися дістати номінацію Республіканської партії на пост президента, якщо протягом року петицію в його підтримку підпишуть три мільйони осіб. П. Робертсон має сотні тисяч прихильників у багатьох стейтах. Його практично знають всі євангелисти завдяки його участи в телевізійних передачах. Виступаючи у Вашінґтоні, Робертсон попросив своїх прихильників пожертвувати на фонд Американці за Робертсона по 100 долярів. Якщо цей заклик буде підтриманий, то фонд виборної кампанії Робертсона може моментально збільшитися на 20 мільйонів долярів. Досі лише колишній губернатор Делаверу П'єр дю Понт офіційно оголосив про висунення своєї кандидатури у президентських виборах 1988 року. Виступ Робертсона не слід розглядати як офіційне висунення кандидатури.

ЧЛЕНИ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Реґена в основному погодилися, щоб перевести перевірку всіх федеральних урядовців і виявити наркоманів. Урядовці, які вживають наркотики, на перший раз будуть змушені лікуватися. Найближчі співробітники Р. Реґена стоять на тому, щоб тих, які у двох перевірках виявляться непоправними наркоманами, звільнити з праці. За таку рішучу акцію висловився генеральний прокуратор Едвин Міз, секретар Департаменту освіти Вілліям Беннет і директор персонального бюра Констансе Горнер, яка має нагляд над усіми федеральними працівниками. Один з урядовців Адміністрації сказав, що Білий Дім має намір просити від Конґресу виділити на наступний рік не менш як 250 міл. дол. на боротьбу з наркоманією.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 4?1-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Акіно у Конґресі

Президент Корізон Акіно прибула до Америки на дев'ятиденний об'їзд і виступила в четвер, 18-го вересня ц.р., перед об'єднаними палатами Конґресу з палкою промовою. Це був тріюмфальний день для цієї жінки-президента великої далекої країни, яку Американ визволила була з-під окупації Японії. Всі члени американського Конґресу знали, що Акіно була скромною дружиною-господинею і золотивізувалася політично тільки після того, як насланий філіппінською поліцією за режиму Фердинанда Маркоса вбивник застрелив її чоловіка таки на летовищі, коли той вернувся з трилітньої еміґрації до своєї батьківщини. Вбили його, як лідера опозиції проти диктаторського режиму Маркоса, який більше дбав про збагачування себе здирством коштом народу, аніж про добро своїх громадян.

Корізон Акіно в короткому часі здобула собі велику популярність і в розписаних Маркосом виборах — а розписав їх під тиском Америки — виграла вибори. Проте Маркос пофальшував їх і проголосив себе переможцем — що спричинило масові демонстрації і заворушення, які довели країну над берег революції і громадянської війни. Але представники президента Реґена переконали Маркоса, щоби той рятував своє життя втечею закордон, вирекшися президентури, бо йому грозить загин. „Кор" — як її популярно називають — не забула цього і вдячна президентові Реґенові за його мудре становище.

У своїй промові в Конґресі вона зворушила всіх американських законодавців, як жінка, яка з ролі дружини-господині стала „через ніч" зручним політиком — державною діячкою. Вона прославляла демократію і гудила авторитарний режим з його митарствами та персональною наживою диктаторів. Члени обох палат Конґресу перевивали її промову раз-у-раз бурхливими оплесками і вчинили їй, стоячи, зворушливу овацію. Здаючи собі справу, що режим Маркоса завів Філіппіни над берег банкрутства, Конґрес зараз таки схвалив для Філіппін 200 мільйонів долярів ніби позички, фактично допомоги.

Це й персональний тріюмф Кор Акіно в Америці напевно скріпить її позицію у Філіппінах, де бореться проти неї інспірована і фінансована Москвою комуністична партизанка. Коли філіппінці оглядали на телевізорах дармащо мало їх у тій бідній країні — то мусили подивляти цього свого жіночого лідера. Корізон Акіно записала себе у всесвітню історію як ще одна жінка — державний лідер, поруч із Ґолдою Маїр, Індірою Ґанді, Марґарет Тачер і Сімаво Бадаранайке — це все жінки, які ні трішки не стоять нижче мужчин — державних мужів своїм розумом, хистом, тактом і зручністю, всіма тими прикметами, які характеристичні для державних діячів. Всі теорії про рівність мужчин і жінок не мають значення: тут рівність доказують своєю присутністю жіночі індивідуальності, які здобули собі признання в рідному народі і повагу та навіть подив у міжнародному світі. Кор Акіно заслужила собі на спотанну овацію, яку вчинили їй одностайно американські посли й сенатори з головою Сенату віцепрезидентом Джорджем Бушем включно.

Іван Боднарук

У 40-ЛІТТЯ ВИСЕЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ ПОЛЯКАМИ

У червні й липні 1947 року українське населення Лемківщини, Сяніччини, Яворівщини, Холмщини і Підляшшя стрінуло велике горе: польський уряд виселив українців із їх предківської землі й заселив їхні місця поляками. Автохтонне наше населення вигнано насильно з тих земель і поселено його на польських понімецьких землях, що їх поляки називають „ziemie odzyskane". Це насильство мотивували поляки тим, що без переселення не можна було знищити Української Повстанської Армії. Договір між нібито Києвом і Варшавою був насправді подиктований Москвою з користю для Польщі. Щоб позбутися українців із західніх окраїн, поляки з наказу совєтського уряду почали насильно переселювати українців із тих теренів до Совєтського Союзу. Але багато українців відмовилося переселитися до Совєтського Союзу та залишилися на своїх місцях. Тоді поляки вигнали їх із тих земель і поселили їх аж у дев'ятьох воєвідствах західньої Польщі, щоб їх розпорошити, спольщити і скорше знищити. Щоб винародовлення українців якнайскорше відбулося, поляки порозселювали їх по кілька родин по селах між польським населенням. У той спосіб задумали вони зовсім позбутися під Польщею українського елементу й запевнити приналежність тих українських історичних і етнографічних земель до Польщі назавжди.

Фатальна польська політика супроти українців мала трагічний вплив на долю нашого народу довгі століття. Польща скористала з того, що наша Київська Держава була обезсилена татарськими наїздами й загарбала всі наші землі. Вона причинилася теж до того, що наш народ не міг вдержати своєї відновленої державности після Першої світової війни. Польський ідеолог Роман Дмовський напоїв польську суспільність шкідливою для самих поляків концепцією москвофільства. Для того, щоб затерти всякі зв'язки лемків з Україною, польські історики придумали нову теорію про лемків, мовляв, — це нащадки волохів, які зайшли в Карпати з Румунії чи Балкану. Свого часу поляки намагалися навіть створити окрему лемківську націю, щоб тим способом навіки відірвати лемків від українського народу.

У квітні 1986 року появилося число журналу „Сучасність" польською мовою на тему українсько-польського порозуміння. З того приводу були доповіді відомих польських і українських професорів на тему українсько-польських взаємин. Але поза самою балаканиною зустріч не дала бажаних наслідків. Винна польська сторона, бо польська суспільність далі ще живе минулим, а не сучасним і майбутнім. Те порозуміння обидвом народам потрібне, але це мусить бути порозуміння двох рівнорядних партнерів.

Треба признати, що в останніх часах уже щораз більше стрічаємо поляків в Европі, які змінили своє відношення до українців. Але це „білі круки", до яких належить публіцист Юліюш Мєрошевський, що пише в місячнику „Культура" в Парижі. Багато поляків мріє не тільки про польський Львів і Вільнус, але навіть про польський Мінськ і Київ. Проти цих настроїв польських патріотів Мєрошевський поставив тезу: мусимо зректися нашого традиційно-історичного імперіялізму. Він у польському журналі „Культура" радить полякам, щоб вони у власному національному інтересі звільнили себе від мрій про Львів і Вільнус, чи навіть кордони Польщі з-перед 1772 року з Києвом включно. Поляки мусять стати на становищі повного політичного унезалежнення України, Литви й Білоруси. На жаль, у поляків не вмерли імперіялістичні мрії.

Виселеним українцям дозволено 1956 року створити УСКТ (Українське Суспільно-Культурне Товариство) з тижневиком „Наше Слово", але розвиток нашої культури поляки далі гальмують. Польське духовенство здебільшого вороже наставлене проти нашої Церкви, проти нашої культури, а польська вулиця завжди готова піти на знищення всього, що українське. Більшість наших церков у Сяніччині й Ліському повіті мусить служити польському населенню.

Марія Остромира описала в книжці „Лемківщина в огні" жахіття виселювання українців. Польські праці „Łuny w Bieszczadach", чи „Zielone oczy" Яна Ґерґардта своєю тенденцією ствердили тільки історичність жахливих подій, боїв УПА з великими силами трьох „сусідських" армій, боїв, якими не може похвалитися ніякий народ.

Серед українців нині трапляються люди, які кажуть, що західньоукраїнські землі вже назавжди пропали для нас, а українці, що опинилися під Польщею, з бігом часу винародовляться. Ті люди хай пам'ятають, що Україна ніколи не дала згоди на відірвання тих земель від українського пня, і колись, як Україна стане вільною державою, вона упімнеться за ті землі. Що так воно буде, показали нам самі поляки: відбираючи після Першої світової війни від німців землі — Помор'я, Познаньщину й частину Шлеська — вони після довгих віків назад прилучили ті землі до Польщі.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!

Д-р мед. Роман Осінчук

Чи як мед — то ложкою?

(Дещо про надуживання вітамінами)

Коли в 1930 році я приготовлявся до останнього іспиту з внутрішньої медицини з найкращого тоді німецького підручника Бруґта, то на півтори тисяча сторінок книжки вітамінам автор присвятив всього не цілих дві сторінки. І не диво, бо вітамінологія розвинулась допера в цьому столітті, столітті великого розвитку медицини й техніки. В 1911 році відомий біохемік Казімір Функ відкрив у тваринній печінці речовину, яка охороняла голубів хвороби „бері-бері" й назвав її вітаміною. Як виявилось пізніше була це вітаміна Б-1. І це була перша вітаміна з 13-ти вітамін, відкритих пізніше. Останньою з них була вітаміна Б-12, відкрита допера в 1948 році.

Ці речовини знаходяться у дуже малих кількостях у всякого роду поживі, сирій і вареній. Ледве одна восьма ложечки, це кількість усіх вітамін що містяться у цілоденній, добре збалянсованій поживі дорослої людини. Сьогодні про вітаміни є писані грубезні томи різних лікарських книжок, в яких лікарі й дієтетики твердять, що в добре збалянсованій щоденній їжі, особливо з вживанням сирої городини й овочів є досить вітамінів і якихсь додаткових організм не потребує. Додатково можна брати вітаміни тоді, коли при деяких хворобових станах людина їх потребує, себто коли є для-того лікарські показання.

Якже інакше є в дійсності. Сьогодні американський промисл та його постійна реклама, оправдана чи неоправдана, заохочує людей до споживання вітамін та довела до дуже поширеного безконтрольного, безвідповідального, а навіть шкідливого споживання різних вітамінів чи мінералів широкою публікою. Сьогодні вітамінова індустрія зросла до трибільйонового (по нашому мільярдового) бизнесу й кожного року цей бизнес зростає на 10-15 відсотків. Вже є поширена продукція не менше вітамінів, але теж додаткових мінералів таких як кальцій, магнезій, цинк і інші, чи врешті й меґавітамін. Різні фармавцевтичні компанії чи навіть дрібніші фармацевтичні продуценти випускають на ринок різні щодо складу, формату та якости таблетки чи капсулі та заохочують різними переконливими засобами до їхнього вжитку, мовляв для доповнення щоденної їжі, для відпорности тіла до різних хвороб чи й навіть кращого розвитку тіла особливо в молодих людей. І тому в тій ділянці постав правдивий хаос. Майже кожна людина, а зокрема старші люди сьогодні беруть якісь вітаміни, чи мінерали. А що продуценти для ліпшої реклями дають на ринок ці ліки в дещо різних формах чи якостях, то звичайний споживач носить ці лікарства в якійсь торбинці та часто один одного питає, які він вітаміни споживає та як вони йому „роблять".

Залежно від доброї приятельської ради люди міняють свої вітаміни на інші чи іншої патентової назви чи підносять кількість свого денного споживання. Трапляється навіть не раз і мені при товариських зустрічах із моїми давніми пацієнтами, які витягають із своїх торбинок вітамінові таблетки та питають чи їх заживати та кілько денно... Чи можна на це відповісти? Якась пошесть вітамінова вже опанувала й наших людей. Думаю, що краще й здоровіше було б для людини ці видатки на дорогі вітаміни обернути на здоровий харч. На свіжу городину чи овочі, як це дораджують лікарі та специялісти здорового харчування.

Таке широковживане й безконтрольне споживання вітамінів чи мінералів не могло не звернути уваги людей медичної науки, біохеміків чи дієтетиків таких як проф. Генрі Камін із Дюк университету, проф. Джек Купперс з Ню Йорк медікел коледжу чи проф. Гардер з Каліфорнії, які звертають увагу на надуживання та можливі шкідливості вітамін, бож вітаміни є такими ж ліками як інші лікарства, тому до них треба ставитись поважно й з такою увагою як до всяких інших ліків. Д-р Купер жартом додає, що єдині американці мають „найдорожчу сечеву рідину", бож там виділює організм багато непотрібних вітамінів. Але тут саме є але. Деякі вітаміни при здорових нирках виділяються з організму скоро, деякі поволіше, а деякі затримуються в організмі та деколи йому шкодять.

От хоч би для прикладу. Вітаміни А, Д, Е й К (Ей, Ді, І й Кей) розпускаються у товщах тіла й виділюються з організму дуже повільно й тому в ненормальній кількості нагромаджені можуть бути трійливими. Надмір вітаміни Е на приклад, може викликати внутрішнє кровавлення у хворих, які беруть рівночасно антикоаґуаліційні ліки при хворобах серця. Думаю, що цього досить, щоби переконати людей, що вітаміни не є додатками до харчу. Вітаміни це є ліки й до вітамін треба також ставитись поважно. Навіть медична наука ще не сказала свого останнього слова про вітаміни та опінія великих специялістів у цій справі ще досі не є одностайна.

Думаю, що ми до тої проблеми повернемо не раз. Тому треба пам'ятати, що вітаміни — це ліки, а приписування ліків належить до лікарів. І тому не питайте про вітаміни приятеля чи сусіда, а питайте свого лікаря чи вам треба брати вітаміни, які та в якій кількості на день.

Таким чином заощадите на грошах, а деколи й на здоров'ю.

Микола Бараболяк

ЩЕ ПРО ТРУДНОЩІ ЗІ СВЯТКУВАННЯМ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Виринають серйозні проблеми зі справою спільного, гідного відсвяткування 1000-ліття нашого християнства. Хотілось би, щоб воно відбулось якнайвеличавіше, у спільній громаді, а тут перешкоди. Бажалось би головно, щоб подію відзначити спільними релігійними торжествами, бо вона по суті релігійна. А що хрищення відбулось на Дніпрі, годилось би, щоб наша Православна Церква, яка репрезентує львину частину населення України, грала в тому святкуванні належну ролю. А на таке не заноситься. Католицька Церква на поселеннях організаційно і чисельно сильніша і на тому тлі виринають інколи небажані ситуації. Не затерлись донині ремінісценції дискримінацій таборового життя, і в результаті великого братання між братніми Церквами, на жаль, нема.

Виявом турботи за цей прикрий стан є цінна стаття визначного церковного католицького вченого, дорадника Ватиканського Собору II, о. д-ра Мелетія Войнара п.з. „Наше приготування до Тисячоліття Хрищення України („Свобода" ч. 28-30-го серпня ц.р.). Намагаючись причинитись до розвіяння деяких сумнівів стосовно того спільного святкуваня з точки бачення католицького канонічного права, автор наводить приписи нині обов'язуючого канонічного права, які уможливлюють в певних умовах православним приймати Тайни Хрищення, Покаяння і Причастя від католицьких священиків і навпаки. Всі ці полегші ледве чи мають яке пов'язання, з плянуванням спільного святкування 1000-ліття. Вони мали б практичне застосування, коли б існувала можливість відправ спільних Святих Літургій владиками обох віровизнань, і вірні мали б нагоду прийняти Святе Причастя з рук священика такого чи іншого віровизнання. Приписи ці мають радше практичне значення для наших людей, які живуть у розпорошенні, а близько є тільки православна або католицька церква і священик.

Більшу вагу в тій статті мають пропозиції о. Войнара відносно принципів, на яких ми повинні спиратись, плянуючи релігійну частину наших святкувань. Він пише, що наше святкування повинно відбутись під кличем „Християнства св. Володимира Великого" на таких засадах: 1. Самостійність Київської Церкви, 2. Східній характер нашого християнства, 3. Злука і з'єднання того християнства з вселенським християнством.

Маючи деякі сумніви щодо тих пропозицій. Хочу їх виявити, починаючи від останнього пункту. Перш усього нема між католиками і православними порозуміння чи згоди щодо концепту „вселенського християнства". Ми, католики, уважаємо Вселенською Церквою ту Церкву, Христовим намісником якої є Папа. Сягаючи в історію, католицька сторона твердить, що Христос побудував свою Церкву на принципі „Ти є Петро-Скала" і вселенською є Церква, яка придержується того Христового завіщання. Православні, теж цитуючи історію, твердять, що в початках християнства „Вселенською Церквою" завжди вважалась Церква під керівництвом п'яти рівноправних патріярхів — царгородського, єрусалимського, александрівського, антіохійського і римського. Від тієї „Вселенської Церкви" римський патріярх відколовся і, запечивши соборовий принцип рівнорядно п'яти патріярхів, встановив монархістичний принцип в управлінні Церкви Христового Намісника на землі. Хто читає пресу наших православних вірних, той тямить, що творити якийсь поміст між тими двома концепціями „вселенськости" нині неможливо.

До точки 2: доцільність говорити про „східність" нашого християнства — теж насуває сумніви. Від часу, коли на світову арену виринув Совєтський Союз як світова надпотуга, прийнявся у світі концепт поділу світу на „Схід", під яким розуміється нині імперіялістичну Росію з її сателітськими країнами і „Захід" — ЗСА й Европа. Коли навіть в університетських колах говорив я про мою релігійну „східність", то стрічався з тим, що мені хоч-не-хоч приписувалось оте „рашен". В початках християнства не було концепту „Близький Схід", а тим паче „Далекий Схід". Те, що ми нині в церковній номенклятурі звемо „Схід" — це нинішній геополітичний „Близький Схід", про залишки християнства якого світ мало сьогодні відає.

Що нам ці „східні" християни Близького Сходу можуть духово дати, чи що можемо їм у тому сенсі дати? Що єднає нас із тими арабами, єгиптянами, чи індусами крім деякої обрядової схожости? А як багато, на жаль, нині єднає нас під примусом із тим актуальним „Сходом", з Москвою... У східній Україні нарід від чотирьох сторіч не знає іншої віри, як тієї нанесеної Москвою. До того московського „Сходу" привикає теж спроквола, на жаль, католицький нарід Західньої України, хоч іде боротьба проти того насилля. „Схід" — це Москва! Нехай не зводять нас ілюзії, що існує інший „Схід". Коли мова про „Схід", то й Рим має на тямці отой московський Схід.

„Східня" політика Вати-

(Закінчення на стор. 4)

Корнель Крупський

СПОТВОРИЛИ ПРАВДУ ПРО НАШИХ СВЯТИХ

Pocket Dictionary of Saints, Abridged Edition, by John J. Delaney, Image Books, A. Division of Doubleday and Company, Inc. 527 pp.

У 1983 році американське книжкове видавництво — відділ широковідомого видавництва „Даблдей енд Компані", опублікувало довідник п.з. „Кишеньковий словник святих" авторства Джона Дж. Делейні. На ділі, це є скорочене видання його великої книги виданої в 1980 році, яка охоплює 5,000 біографій тих „вічних стовпів віри, віра яких життя і доконане ними діло перетрансформували світ", — сказано на обгортці цього скороченого видання, що вміщує 1,500 біографій вибраних з його першого видання.

Серед цих біографій знаходимо кілька дійсних стовпів віри, які видав наш український нарід, а саме святих Антонія Печерського, Бориса і Гліба, Йосафата Кунцевича, княгиню Ольгу і князя Володимира Великого. На жаль, біографічні дані в цьому довіднику про наших святих не зовсім відповідають правді, а вже найбільшою їхньою хибою є те, що автор утотожнює Україну з Росією. Для прикладу наведемо це, що він пише про Антонія Печерського:

„Антоній Печерський (988-1073) народився у Любечі, в Україні. Він став монахом, але рішив здобути освіту для життя, і пішов на гору Атос, де він став монахом приділеним до манастиря в Афоні. Після кількалітнього перебування там, він повернувся до Росії і побудував манастир в Києві над рікою Дніпром. Його знання і святість притягали інших, які шукали монашого життя. Від тих початків росли печери в Києві (Київська Печерська Лавра), — перший російський манастир встановлений росіянами для російських монахів, збудований на землі подарованій князем З'яславом. Антоній Печерський заснував інший манастир в Чернігові, але сам повернувся до своєї печери в Печерській Лаврі і прожив там до кінця свого життя. Його з Теодозієм Печерського уважають батьком російського манастирства".

Подібні помилки наявні в інших життєписних наших історичних постатей поданих в довіднику, однак це не каже нам того, що автор зробив ці помилки доцільно, так як роблять росіяни та інші наші вороги. Саме вступне слово вказує на те, що автор, працюючи над своїм довідником, керувався дуже шляхетними мотивами, а саме, подати життєписи людей не тільки формально визнаних Вселенською Церквою — святими за їхні заслуги для християнської віри, але й також тих, що хоч не є визнані святими, але за свої заслуги для християнства заслуговують на вічну пошану.

Сміло можемо припускати, що причиною неточностей про наших заслужених для християнства не були якісь переконання автора, а були тільки джерела, якими він користувався. Зовсім певно, що автор був би не відкинув відповідної корекги запропонованої йому з нашої сторони відповідними людьми зараз після появи першого видання його книги в 1980 році.

Від того часу в нашій пресі, немов на якесь змагання, написано чимало проєктів для підготови відзначення нашого тисячоліття християнства. На жаль, більшість з тих милозвучних проєктів залишаться тільки словами не переведеними в дійсність.

Знаємо, що зло треба поборювати в корені, щоб відтак постійно не боротися з наслідками того зла. Треба мати на увазі, що довідники в сьогоднішньому світі відограють колосальну ролю, а тим більше такі, як цей, що на своїх сторінках несуть авторитетні і високі рекомендації, що уважають цей довідник за необхідний посібник, який повинен знайтися на полицях шкільних і публічних бібліотек.

Думаємо, що довести до корекги в другому виданні цього довідника було далеко легше чим зробити маленьку коректу в словниках Вебстера, де проти нас діє складна редакційна структура та у великій мірі її вороже наставлення до усього українського. У випадку „Словника святих" маємо до діла тільки з одним автором, який напевно був би дався переконати в тому, що джерела про українських святих, якими він користувався, не відображують правди.

На жаль, тепер і тут вже справа ускладнилася, бо цей автор помер в 1985 році, і таким чином ми прогайнували нагоду зробити відповідну коректу, а тільки тому, що вчасно не діяли. Якщо б ми були вчасно звернули увагу на названий довідник і довели до корекги про наших святих у його другому виданні, то тим були б сповнили одно з найбільш корисних довершень для вшанування тисячоліття християнства в Україні, бо як казали старинні римляни „Верба волянт, скріпта манент" (слова відлітають, написане залишається). І знову, декому з нас доведеться вести боротьбу інформативними брошурками, які хоч в деяких випадках потрібні і корисні, але в цьому випадку, щоб ними справити довідник, є майже безсилі.

Це правда, що у вільному світі ми втішаємось свободою слова. На жаль, більшість з нас є зовсім байдужими до того, що про нас пишуть. Мені дісталось до рук число „Українського Слова" з Варшави з червня цього року, в якому є надрукована дуже добра стаття п. н. „Скрипаль на дасі, або ніщо про нас без нас". Це рецензія на знану нам повість п.з. „Тев'є молочник' Шолом Алейхема, перероблену на згадану п'єсу, з якою виступив у Вроцлаві Музичний театр з Ґдині. Автор статті висловлює здивування і негодування з того приводу, що в перекладі цієї штуки на польську мову усунено все те українського походження, що було в ориґіналі, а головно, усунено слова українського походження та українські приповідки. Шолом Алейхем написав цю повість з жидівського життя в українському селі, а на польській сцені показані сільські хлопці, одягнені в російські „рубашки", а не в українські вишивки.

Автор рецензійної статті висловлює обурення та радить українцям стосувати щось в роді польського передвиборчого клича „неприсутні не мають рації", а нам радить змінити цей клич на „Ніщо про нас без нас".

Він уважає, що як в Ню Йорку, так і в Польщі продуценти могли дістати від українців докладні інформації про те, як виглядали одяги і побут українського села.

Критика автора статті є дуже речевою і переконливою. Він сміло, одверто та культурним тоном соромить тих, що виявляють упередження та іґнорують все українське. Такої речевої критики з нашої сторони на фільм „Скрипаль на дасі" мені не доводилось читати тут, у вільній країні, де цей фільм від вересня 1964 року, за дев'ять років був показаний в Ню Йорку 3,242 разів і цим осягнув світовий рекорд.

Іншими словами, нам тут, у вільному світі є байдуже те, що пишуть і показують нас без нас, а там, в країні спільнота якої згори додолу ворожо наставлена до українців, наші люди так зразково обороняють правду про наш нарід. Чи не варто брати їхній патріотизм за зразок для нас у країнах, де маємо можливість оборонити правду про наш нарід без найменшої загрози для себе.

Ювілей Тисячоліття Християнства в Україні, — це прекрасна нагода для нас зробити багато того, чого сьогодні наш народ в Україні не може зробити, бо він переживає тяжку неволю позначену страшною русифікацією усього, що українське. Приступаючи до якоїсь акції для відзначення цього ювілею насамперед розрізняймо довготривале значіння того, що робимо, від того, що скоро проминає, не залишаючи сліду.

СУД НАД працівником Організації Об'єднаних Націй Ґеннадієм Захаровим, совєтським громадянином, якого обвинувачують в шпигунстві, відкладений. Процес у федеральному суді Ню Йорку повинен був початися у п'ятницю, 19-го вересня. Його початок перенесено на вівторок, 23-го вересня.

НЕ ВИКЛЮЧЕНО, що колишній президент ЗСА Ричард Ніксон поїде в Москву для переговорів про звільнення американського репортера Ніколаса Данілова, який в очікуванні суду перебуває в американській амбасаді в Москві. Як відомо, Р. Ніксонові вдалося встановити добрі відносини з совєтським лідером Леонідом Брежнєвим, результатом яких була угода САЛТ-І. Політичні спостерігачі вважають, що авторитет і багатий міжнародний досвід допоможуть Ніксонові відіграти якусь ролю у вирішенні справи Данілова. Недавно Ніксон відвідав президента Роналда Реґена і обговорив з ним нинішні відносини між З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом. Серед інших була заторкнута і справа Данілова. Тоді і виникла думка про поїздку Ніксона до Москви, хоч конкретних плянів покищо нема. У Конґресі, однак, вважають, що до того часу, поки не буде звільнений американський репортер, зустріч на вершинах буде недоцільною.

Ще про труднощі...

(Закінчення зі стор. 2)

кану має на меті в першій мірі „навернення" і приєднання Росії. Нашу Церкву вживає ватиканська бюрократична машина за своєрідну принаду для здобуття Росії. Ватикан готов, думаю, визнати і наш патріярхальний устрій, щоб показати російським православним, що вони могли б втішатись автономією під Ватиканом. Рим ніколи не потвердить нашого змагання до „патріярхату України і всієї Руси", бо для бюрократів Ватикану Русь, то Росія. (Не так дивиться на це питання нинішній Папа, але політика Ватикану випрацьована на далеку мету, і ледве чи котрий Папа може, особливо у відношенні до Росії, мати на неї вирішальний вплив).

На мій розсуд, ми повинні, отже, радше відпекуватися від того релігійного „східняцтва". В Галичині ми називали нашу Церкву не „східньою", а греко-католицькою", і за це йменння завзято боролись. Назва ця була семантично не до ладу. Але вона підкреслювала всенаціональний український характер нашої Церкви і служила нашій меті. На еміґрації і на поселеннях ми закинули цю назву, стали її непродумано „українізувати", що нас відсепарувало від наших закарпатських братів. А найголовніше ми стали нашу Церкву загально „усхіднювати", пропагували ідею „східнього" патріяршого устрою. Думали, що той напрям наблизить нас до наших православних братів. А результат? Насторожения і ще більше відчуження, а навіть ворожість. Читайте пресу православних, а переконаєтесь, наскільки ми католики завинили невразливістю на почування наших православних братів. Питання віровизнань і релігійних традицій дуже тонкі і чутливі, і їх радше не слід торкати у не свій час. А на поселеннях насправді не пора на це. Тому моя думка: не виноситись із „східністю" нашої УКЦеркви, бо це для нас не корисно. Повторюю: з історичним релігійним „Сходом" нас нині нічого не в'яже. Зате наш нарід в Україні пов'язаний дуже ціпко з нинішнім „Сходом" — Москвою. Нашим кличем повинно отже бути — чим далі від того актуального Сходу, який нас нині на Батьківщині намагається задушити духово! Наша Католицька Церква повинна залишитись такою, якою була у Галичині до 1946 року. Крапка. „Усхіднювання" її може бути в інтересі деяких кіл у Римі, але не є в інтересі ні нашої Церкви, ні нації.

Якщо йдеться про перший пункт напрямних для нашої Церкви, висказаних о. М. Войнарем — самостійність Київської Церкви — то це досить складне питання і завдання. Перш усього нема погодження між істориками щодо меж тієї „самостійности". Слід конче теж рахуватись з дійсністю. Київська Церква вже кругло чотири сторіччя є під контролею Москви. Зразу під московським патріярхом, відтак під прокурором „Святішого Синоду", нині з ласки Сталіна, знову під патріярхом. Ця Церква надто відбилась від того давнього Київського незалежного проводу. Це треба мати на увазі, бо відреставрування тієї київської самостійности, що воно не значило б, — завдання важке, і не нам, католикам, братись за те завдання. Такими намірами можемо більш пошкодити Українській Церкві, ніж їй допомогти, бо наші православні брати можуть знову зле зрозуміти, наші інтенції, як черговий крок у „навертанні" їх... Це завдання православних.

Повертаючись до питання, висуненого о. М. Войнаром, я радив би отже перестати писати і говорити про питання, які можуть натякати на унійні тенденції католицької сторони. Готуватись до Тисячоліття як культурно-національного досягнення, і не пов'язувати його в ніяких спосіб із намаганням до якоїсь недосяжної в сьогоднішніх умовах релігійної єдности чи спільноти. Взаємно треба поважати свої вірування і погляди, а головно — не дразнити, як це останніми часами у нас трапилось у розпалі реторики і то на вершинах.

Я не історик, ні теолог. Беру участь у дискусії з політичної точки бачення: як у межах можливости розв'язати наші церковно-релігійні труднощі з найбільшою користю для справи, коштом найменших непорозумінь і зайвих жертв. До церковних справ теж треба мати політичний підхід, крім ідеологічного, канонічного, історичного й інших. Часом питання доцільности дій стає найвищою важливістю.

АВТОР ДОПИСУ

Автором допису про похорони св. п. Августина Штефана, що був поміщений у „Свободі" з суботи, 20-го вересня ц.р., є д-р Василь Вереш. — Ред.

Гарвардський...

(Закінчення зі стор. 1)

кової документації Тисячоліття.

Травень, червень і липень позначились замітним збільшенням пожертв, а голов но зголошень спонзорів по 25,000 дол. на поодинокі томи досекулярної творчости, що вказує на велике зрозуміння українською громадою значіння Гарвадського Проєкту.

Гарвардський Проєкт, як підкреслено було на нарадах комітету та підтверд жено Владикою Гринчишином, буде не тільки тривалим пам'ятником Хрищення Руси-України на друге тисячоліття, але і сторожем ідентичностри україн ського імени на віки що прийдуть.

Гарвардський Проєкт буде джерелом дослідів для майбутніх поколінь так українських, як і чужинецьких науковців, які шукатимуть за документацією Хрищення України у виданнях престижевого університету, Гарварду, — продовжував Владика.

Конкретні пропозиції допомоги для здійснення вели кого проєкту були вислані окремим листом до проф. О. Пріцака, щоби в часі ювілейних святкувань відповідні публікації були в руках українського і чужинецького світу.

Комітет заплянував перевести незабаром масову висилку листів до громадянства, щоби кожна українська одиниця, родина чи індивідуальна особа, могли взяти участь у здвигненні цього непроминального — довговікового, тривалого пам'ятника українському народові з нагоди Тисячоліття.

Пожертви можна виписувати на: Ukrainian Studies Fund M.U.C. і висилати на адресу: Millennium Rus-Ukraine, Harvard Project, 63 Fourth Ave., New York, N.Y. 10003.

Починаються...

(Закінчення зі стор. 1)

полудні. Плата за навчання: дорослі — 20 дол.; пенсіонери і студенти віком від 16 років — 15 дол.; діти від 12 — 16 років — безплатно, члени Музею дістають знижку 15%. Вартість матеріялів включена в плату за навчання.

Курси є частково фінансовані Стейтовою радою мистецтва. В справі додаткових інформацій і реєстрації на курси слід телефонувати на число (212) 228-0110, Адреса музею: 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Міжнародний День Чорної Стрічки відзначено в Саскатуні

Згідно з повідомленням СКВУ та Міжнародної Амнестії, в місті Саскатуні відзначено 23-го серпня цього року День Чорної Стрічки. Того дня національно свідомі українці разом з іншими представниками поневолених націй носили чорні стяжки на рукавах та вилогах.

В п'ятницю, 22-го серпня, за старанням Провінційної Ради КУК скликано пресову конференцію, на якій представником акції Чорної Стрічки була Вероніка Чучман. З приємністю треба ствердити, що місцева мідія відгукнулася дуже позитивно. Прибуло семеро осіб, заступаючи радіо та телевізію, а також англомовний щоденник. Присутніми на пресовій конференції були також представники Провінційної Ради КУК, місцевого відділу КУК, складових організацій та представник мадярської громади.

В. Чучман приготовила відповідний матеріял з поясненням про День Чорної Стрічки. В той день 47 років тому німецький міністер закордонних справ Рібентроп і совєтський міністер Молотов підписали угоду. 1939-го року совєтські комуністи і німецькі нацисти завершили роки співпраці розділенням Европи між собою. Завдяки цій угоді совєти окупували Україну, Балтійські країни, а нацисти — Польщу.

Сьогодні комунізм — це найбільший ворог свободи у світі. Разом з міжнародним Комітетом Чорної Стрічки ми можемо протидіяти цьому насильству, бо спільно матимемо сильний вплив на ворожу дію.

Після успішної півгодинної пресової конференції на питання репортерів відповідали В. Чучман, інспіратор двомовного навчання при Провінційній Раді КУК, та Л. Вовк, екзекутивний директор Провінційної Ради КУК.

Після закінчення цієї ділової зустрічі з мідією запрошено С. Кузьму, культурно-освітнього референта відділу КУК в Саскатуні, на інтерв'ю. На тлі катедри св. Юрія проведено інформативну розмову.

Коментарі зі світлинами появилися в часописі, передавалися по радіо та на телевізії. Цей день згадали поневолені Москвою народи як ганьбу совєтсько-нацистського договору 47 років тому.

Учасник пресової конференції

Загальні збори Відділу УАКРади в Дітройті

Загальні збори Української Американської Координаційної Ради, Метрополітальний Відділ в Дітройті, відбулися 13-го червня 1986 року в присутності понад 50 членів, платників Громадського Фонду.

Збори відкрив голова Відділу Зенон Василькевич та ствердив правосильність зборів. Предсідником зборів вибрано Володимира Барана, а секретарем — Стефана Зубаля.

Від управи звітували: Роман Лазарчук, кореспонденційний секретар; Стефан Зубаль протоколярний секретар; Богдан Середюк, касир; Дмитро Федорко, фінансовий референт; і Зенон Василькевич, голова. Члени управи подали вичерпні звіти. Варто згадати, що фінансова референтура, крім збірок на Громадський Фонд та на Світовий Конгрес Вільних Українців, перевела збірку на відновлення Статуї Свободи, і всі зібрані гроші в імені української громади переслано до Комітету цієї акції.

Голова З. Василькевич звітував про всі аспекти праці Відділу. Відділ УАКРади тут бере активну участь у всіх загально-українських акціях. Відділ був активний у акції рятування Мирослава Медведя, у допомозі Комітетові в обороні Івана Дем'янюка, в обороні доброго українського імени; К-т перевів кампанію писання листів до представників Уряду, членів Конгресу і до преси в справі допомоги жертвам нуклеарної трагедії у Чорнобилі.

Дуже успішною була листова кампанія проти закриття курсів української мови на Вейнському університеті. Курси української мови продовжуються. В з'вязках з американським політичним світом представники Відділу відбули зустріч з губернатором стейту Мишиґен, з членами стейтової леґіслятури, та брали участь в багатьох політичних функціях.

Відбуваються реґулярні зустрічі наших представників з польською і жидівською групами, т.зв. „Діялог" для покращання відносин між цими етнічними групами а також мала місце кожнорічна ширша зустріч для вшанування пам'яті жертв Другої світової війни.

Вшановано зустріч з заступником голови стейтового Республіканського Комітету п. Анузієм, який є речником етнічних груп. Відділ є членом Американського Комітету Спадщини і членом Інтернаціонального Інституту.

З діяльности в українському середовищі слід згадати активну участь у Конвенції УАКРади в Філядельфії, влаштуванні свята Незалежности, Листопадового Зриву, Зустрічі з Миколою Мовчаном утікачем з Червоної армії в Афганістані. До цієї зустрічі запрошено інші поневолені нації. Голова і члени Управи брали участь у всіх починах дітройтської громади.

Для наладнання співпраці всіх угрупувань нашої громади Відділ запросив на ініціятивні сходини їхніх представників, включно з представниками Українського Конґресового Комітету Америки. Ініціятивні сходини відбулися, але без участи УККА. Присутні рекомендували ще раз звернутися до Відділу УККА, щоб він взяв участь у формуванні загальногромадського Відділу Комітету чи ради. Відділ виконав ці рекомендації, але знову не було відповіді.

Після звітів були запити щодо проблем, як виглядає співпраця трьох етнічних груп: української, польської і жидівської, та про створення об'єднуючого громадського тіла — Громадської Ради, яка має переводити спільні акції в громаді. Всі присутні були за створенням такої коаліційної групи.

Від Контрольної Комісії звітував Богдан Петріна, який ствердив правильне ведення книг і дав внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі. Голова Номінаційної комісії Рома Дигдало подала листу кандидатів до нової управи. Нову управу УАКРади Метрополітального Відділу в Дітройті вибрано в такому складі: Зенон Василькевич — голова, Рома Дигдало — заступник голови, Олена Лісківська — заступниця голови, д-р Ярослав Березовський — заступник голови, Ксеня Кучер — протоколярна секретарка, Роман Лазарчук — кореспонденційний секретар, Йосиф Постоловський — касир, Дмитро Федорко — фінансовий референт, Емілія Запорожець — референтка зв'язків, і члени управи: Ярослав Базюк, Михайло Березовський, Йосиф Бевцик, Осип Бігун, Стефан Білий, Петро Болонний, Микола Дякун, Александер Зозуля, Стефан Зубаль, Слава Жуковська, Василь Карпенко, Володимир Раковський, Петро Семеґен, Богдан Середюк, Ярослав Стасик, Микола Татарин, Любомир Татух, Мирослав Хрін, Зенон Чорній, Валерій Шершун, Контрольна комісія: Богдан Петріна — голова, Василь Колодчин і Василь Папіж — члени.

Після виборів вив'язалася ширша дискусія на актуальні теми: потреба створення громадської ради, потреба створення загально-громадського комітету 1000-ліття Хрищення України, можливість співпраці з УККА, потреба контакту з ширшою громадою у формі дискусійних вечорів. Були теж суґестії, щоб СКВУ мав більший контакт з громадянством через пресу. Було ще багато більше порад і рекомендацій, що свідчило про велике зацікавлення присутніх всією українською проблематикою.

На закінчення голова подякував присутнім за їхні поради і просив всіх до дальшої співпраці в новій каденції.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Професорська Рада УВУ

Професорська Рада Українського Вільного Університету скликується за статутом кожного року. Її основним завданням є роглянення звіту за академічний рік, який починається 1-го вересня і закінчується з останнім днем літніх семестрів, тобто 31-го серпня. З датою 31-го серпня даного року з'являється також Бюлетень УВУ, неперіодичний офіційний орган ректорату й деканатів для вутрішнього вжитку, із деталізованим звітом, що на Професорській Раді є подаваний лише в загальних зарисах.

З устабілізуванням авдиторного навчання в УВУ, яке відбувається в інтенсивній формі впродовж липня й серпня, Професорську Раду скликується на час, коли в Мюнхені знаходиться найбільша кількість членів Професорської Колеґії, щоб зібрати відповідне число, потрібне для правосильности рішень („кворум"). Це має також своє значення для заощадження коштів, якщо зважити, що вже від років на літні семестри з-за океану приїздить близько 40 відсотків викладачів. На дату Професорської Ради вибрано в цьому році 1-го серпня. Вона мала своє продовження в поширеному засіданні Сенату із присутніми ще членами Колеґії, яке відбулося 11-го серпня. Коли головна Рада була зосереджена на звітування, Сенат присвятив увагу майбутньому. В загальному в нарадах взяло участь 18 членів з правом голосу (габілітованих звичайних і надзвичайних професорів та доцентів, тривало затруднених в УВУ); 9 дальших учасників було з дорадчим голосом (професорів-гостей та негабілітованих викладачів). Врешті, ще трьох професорів, які мали в цьому виклади в УВУ, але мусіли скоріше виїхати, передали свої голоси в замкнених конвертах.

Факультетські ради вибирають деканати автономно — на власних засіданнях. Факультет права й суспільно-економічних наук мав свої наради напередодні Професорської Ради (31-го липня), а філософічний факультет радив і голосував 5-го серпня.

Звітували на пленумі декани обидвох факультетів — проф. д-р Г. Васькович від філософічного і проф. д-р З. Соколюк від правничо-економічного-суспільного. Перший звітував ще про курси для поширення знання, зокрема українознавчого, які не закінчуються академічними ступенями чи дипломами, а проф. Соколюк дав огляд праці Інституту Дослідів Національних проблем. Окремо звітувала доц. д-р О. Кисілевська-Ткач про педагогічний курс — з огляду на його важливість для вишколу учителів наших доповняльних шкіл українознавства чи виховників у молодечих організаціях. Загальний огляд праці дав ректор, проф. д-р В. Янів, який вказав, що в усіх ділянках проведеної праці можна відзначити висліди кращі від констатованої пересічі (на підставі точних статистичних даних, реєстрованих в останніх двох десятиліттях).

Утримано всі чотири основні ділянки праці: авдиторне навчання, видавничу діяльність, міжнародні зв'язки, зокрема співпрацю із чужими університетами і виклади для української громадськости на рівні викладів доповняльних університетів. Ці останні не так часті в зимові й весняні місяці, частішають уліті, коли у Мюнхені збираються колеґи з різних університетів. При тому дуже важлива інтеґруюча роля УВУ, в якому мали змогу виступати видатні особистості різних ідеологічних спрямувань і партійної приналежности. Цікаво також, що через УВУ перейшло до 2,000 студентів із 20 різних країн поселення. В ц.р. скріпилися числово суто університетські семестри (бл. 50 студентів на обидвох факультетах), але утримано також всі ті курси, які не дають дипломів. При чисто українознавчих дисциплінах (зокрема на високошкільних літніх курсах українознавства) організовано також курси із більш практичним спрямуванням — для українців-біженців із Польщі, для яких від двох років улаштовуються курси англійської мови. При цьому зміцніла співдія із Фундацією УВУ у ЗСА, яка дбає про фонди. Великою популярністю втішаються курси слов'янської цьвілізації, сполучені із відвідуванням важливіших українських центрів у Европі, чи місцевостей, зв'язаних із українською історією („Стежками батьків").

У звітовому році минуло 30 років співдії з німецьким університетом у Штуттґарті, і з цього приводу були два спільні симпозіюми, а головний організатор спільних вечорів проф. УВУ д-р Й. Кратохвіль (чех), який одночасно має право викладів у Штуттґарті, отримав звання почесного сенатора УВУ. В ділянці міжнародних зв'язків були надані два почесні докторати у Мюнхені, проф. д-рові Н. Льобковічеві (тепер від 5 літ ректорові німецького католицького університету у Айхштет), як теж видатному англійському парляментаристові і колишньому міністрові лейбористського уряду В. Вітлокові. Коли перший мав свої безпосередні заслуги для УВУ, другий виявився видатним оборонцем української справи.

Продовжувалася також співдія із департаментом порівняльних літератур при Сорбоні, з яким орґанізовано третю з черги наукову зустріч. Вийшла з друку франкомовна книга про наше розстріляне відродження — матеріяли із наукової конференції з 1982 року в національному Інституті східніх мов і цивілізацій. Це том із 25 оригінальними студіями на 470 сторінках друку. Видавнича діяльність позначилася не тільки кількістю виданих позицій (15), але й різнорідністю.

Цілком окремо треба відзначити вклад УВУ у розбудову Комітету для зорганізування Наукового Конґресу нашого Тисячоліття Хрищення. Ініціятива про створення Комітету вийшла від УВУ, і від 1984 року об'єднано 21 наукову установу (дев'ять із ЗСА, по чотири із Канади й Італії, по одній із Німеччини, Франції, Арґентини та Австралії). В Комітеті співдіє із 14 міжконфесійними установами, чотири католицькі й три православні наукові інституції; євангельсько-баптистські кола є репрезентовані у президії індивідуально, бо ці конфесії не мають суто наукових товариств.

Після звітування в імени Контрольної комісії виступив проф. д-р Я. Гурський. Звідомлення позитивно схалено одноголосно. При виборах було відоме рішення урядуючого від 29-го квітня 1968 року ректора В. Янева, який просив при попередніх виборах голосувати на нього востаннє. Своє прохання мотивував він не тільки віком, але й бажанням упорядковано передати функції наступникові, що вимагатиме довшого часу в зв'язку з розбудовою аґенд університету, зокрема на зовнішньому відтинку. Для цього погодився він прийняти пост проректора, як це передбачає статут для запевнення тяглости дії. А втім проф. В. Янів залишається головою Наукової Ради Дому Української Науки як координатор співпраці УВУ, НТШ та УТГІ. З того титулу входить він автоматично до кураторії Товариства Сприяння Українській Науці. За статутом право обрання ректора переходило до факультету права й суспільно-економічних наук. Одноголосно обрано колишнього секретаря УВУ (перед виїздом до Америки), проф. д-ра Богдана Теодора Цюцюру, який габілітувався в УВУ 1949 року в ділянці торговельного права й права праці, а останньо був 24 роки професором у Сент-Мері університеті Нової Шотляндії (Канада). Після вибору проф. В. Янів у теплих словах поґратулював наступникові, обіцюючи йому у всьому помагати, і тому він сам заявив, що користає з постанови статуту, що ректор ще залишається на наступну каденцію на становищі проректора, для введення заступника в урядування.

Від присутніх і цілого професорського збору подякував проф. В. Яневу доц. Кирило Митрович за його 18-літню діяльність, відзначаючи, що ще перед вибором ректор чимало заслужився при організації семінара для габілітантів при делеґатурі УВУ у Франції, до якого і сам доц. Митрович належав. Цей семінар спричинився до відмолодження професорської колеґії. Але ж незаперечно до основних заслуг В. Янева належить набуття власного будинку й старання про нововизнання УВУ після введення в життя нового баварського високошкільного закону. В своїй діяльності зробив уступаючий ректор наголос на інтеґруючу функцію УВУ, як понадконфесійної й понадпартійної установи. Інші органи академічного самоуправління залишилися без змін, тобто до Контрольної комісії обрано о. проф. д-ра І. Гриньоха, проф. д-ра Я. Гурського й проф. д-ра Й. Кратохвіля, а заступником проф. д-ра О. Кушпету. До університетського суду увійшли проф. д-р Микола Богатюк, проф. д-р Борис Вітошинський та проф. Петро Цимбалістий. Деканат філософічного факультету: проф. д-р Григорій Васькович — декан, та проф. д-р Аркадій Жуковський — продекан. Деканат факультету права й суспільно-економічних наук: проф. д-р Зиновій Соколюк, продекан — проф. д-р Ґергард Горн.

Варто відзначити, що в академічному році були дві габілітації на філософічному факультеті: д-р О. Кисілевської-Ткач (дидактика української літератури) та д-р Блянки Єржабкової (педагогіки). Обидві габілітовані кандидатки стали доцентами. На факультеті права й суспільно-економічних наук габілітувалися: д-р Ласло Нодь (з економічної гергафії) та д-р Бела Фабіян (з торговельного права) — обидва мадяри, які стали доцентами-гостями УВУ, отже належать до поширеної колеґії.

Наради проходили у діловій та дружній атмосфері — у свідомості важливості завдань, які УВУ ждуть у майбутньому, зокрема ролі УВУ при організації Наукового Конґресу Тисячоліття, якому, зокрема, присвячено багато уваги на конференціях, з яких дві — першу і четверту — організував УВУ своїми засобами. Четверту конференцію доцільно організовано в часі літнього семестру, щоб велика кількість професорів УВУ змогла взяти участь в нарадах конференції: шість в характері мандатованих делеґатів від інших установ, три дальші як голови фахових комісій, а 10 як доповідачі чи гості, запрошені до дискусії на мовознавчій сесії.

Традиційно відбулися в церквах наших двох конфесій інавґураційні Св. Літургії в наміренні праць УВУ: в день св. Володимира, 28-го серпня відслужив Св. Літургію в приватній каплиці Екзархії Владика Платон, а 3-го серпня в церкві УАПЦ св. Покрови архипротопресвітер о. Палладій.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

АННА ЗАХАРКО, член УНС Відд. 36-го ім. св. Марії в Рочестері, Н.Й., померла 5-го червня 1986 року на 94-му році життя. Нар. 2-го січня 1891 року на Україні. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смуту доньку Варвару, сестрічку, 2-ох внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 7-го червня 1986 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Пя.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Ковальчук, секр.

МИКОЛА КИРИТЧЕНКО, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн., помер 6-го травня 1986 року на 69-му році життя. Нар. 1917 року на Полтавщині, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Евгенію, синів Евгена й Юрія, дочку Ліду Довбуш з мужем Іваном, і дві невістки, Марію Болонний з мужем Володимиром, 10 внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 9-го травня 1986 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя у Стратфорді, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Сливінський, секр.